

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.070/2021/4/I.

A felperes:

felperes1 (cím1)

Az alperes:

alperes1. (cím2)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd1, cím3)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

felperes részéről 16. sorszám alatt

A per tárgya:

munkáltatói intézkedés érvénytelenségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság:

Kaposvári Törvényszék mint munkaügyi bíróság

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

23.M.70.177/2020/13/I. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 76.100, - (hetvenhatezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes idegenforgalmi szállodaszak EU szakirányon szerzett főiskolai végzettséggel, idegenforgalmi ügyintéző szakmenedzser képesítéssel rendelkezik. A felperes az Bank neve munkavállalójaként végzett munkát, 2007 decembertől prémium ügyfelekkel foglalkozó bankár, kizárólagos tanácsadó volt. Az Bank neve a felperes munkatársa volt Név, aki 2016. szeptember 22-től – 2020. június 7-ig az alperes vezető tisztségviselője, ügyvezetője volt. A felperes az Bank neve 2016-ban havonta bruttó 360.000 forint munkabérben részesült, és ezen túlmenően jutalékot is kapott.

- [2] Név az alperes vezetőjeként megkereste a felperest az alperesnél létesítendő munkaviszonyra vonatkozó ajánlattal. Az ezzel kapcsolatos megbeszélésen a felperes és Név volt jelen, és az ekkor létrejött megállapodásra tekintettel a felperes az Bank nevével fennálló jogviszonyát felmondással megszüntette.
- [3] A felek megegyezése szerint a felperes munkabére az alperesnél bruttó 400.000 forint lett, megegyeztek a felperes munkakörében, de egyéb feltételekről, így a felmondási idő mértékéről nem egyeztettek szóbeli megbeszélésükkor. A felek 2016. november 2-án aláírták az írásbeli munkaszerződést, mely szerint 2016. december hó 5. napjától kezdődően a felperes értékesítési-, reklám- és marketing vezetői munkakörben, bruttó 400.000 forint személyi alapbérért végez munkát az alperesnél, napi 8 órai munkaidőben.
- [4] A 13. pont szerint abban állapodtak meg, hogy a munkaszerződéssel létesített munkaviszony rendes felmondással történő megszüntetése esetére 180 naptári nap felmondási időt kötnek ki.
- [5] Az alperes Kft.-nek egy tagja van, Név3 Város Önkormányzata; 2020. június 8. napjától 2020. november 16-ig Név2, majd 2020. november 16-tól – 2021. május 31-ig Név1 volt az alperes képviselőre jogosult vezető tisztségviselője, ügyvezetője.
- [6] 2020. novemberben az alperes úgy döntött, hogy a felperes vezetésével működő marketing osztályt megszünteti, az ott dolgozó két munkavállalónak más munkát ajánl fel az ügyvezető, a felperes és Név4 jogviszonyát pedig megszünteti.
- [7] Az alperes akkori ügyvezetője, Név2 a felperesnek felajánlotta, hogy közös megegyezéssel szűnjön meg a jogviszonya 2020. november 13-ával; ebben az esetben az utolsó munkában töltött napon megfizet a felperes részére 210 napi távolléti díjának megfelelő összeget. A közös megegyezésben megjelölt összeget a megállapodás szerint 2020. november 18-ig vállalta kifizetni az alperes.
- [8] Az alperes ügyvezetője tájékoztatta arról is a felperest, hogy amennyiben nem állapodnak meg a munkaviszony megszüntetésében, az alperes munkáltatói felmondással a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 65. §-a szerint a jogviszonyát megszünteti a 2020. november 13. napján kezdődő 180 nap felmondási idővel 2021. május hó 12. napjára.
- [9] A felperes és az alperes ügyvezetője közötti megbeszélés szerint, amennyiben a közös megegyezés nem születik meg, a felperes még 6 hónapig az alperesnél munkaviszonyban marad, a járulékokat a jogszabály szerint az alperes fizeti, illetve a munkáltatói felmondás esetén a megbeszélés napjától az alperes felmenti a munkavégzési kötelezettség alól a felperest.
- [10] A felperes a már írásba foglalt közös megegyezéssel megállapodást nem írta alá azon indokkal, hogy felmondás esetén a jogviszonya tovább fennáll, és munkát végeznie a megbeszélés szerint, a munkavégzés alóli felmentésre tekintettel, nem kell.
- [11] A felperes részére 2020. november 13-án, pénteken az alperes ügyvezetője átadta az ugyanazon a napon kelt, előzetesen írásba foglalt munkáltatói felmondást, melynek értelmében a 2020. november 13-án kezdődő 180 nap felmondási idővel 2021. május 12. napjára felmondással a jogviszonyát megszünteti. A felmondásban az alperes megállapította, hogy a 2020. évben arányosan ki nem vett szabadság mértéke 10 nap, és 2020. év november hó 30. naptól a munkaviszony megszűnése napjáig mentesítette a munkavégzési kötelezettsége alól a felperest. A felmondás indokolása szerint a Covid-19 okozta világjárvány miatt a tavaszi hullámot követően a második hullám elérte Magyarországot is. A járvány következtében 2020. évben a társaság korábbi rendezvényei elmaradtak, amelynek következtében a bevételek jelentősen csökkentek, és a társaság olyan gazdasági helyzetbe került, mely a marketing – rendezvényszervezői munkakörök megszüntetéséhez vezetett.

- [12] A felperes november 16-án, hétfőn megjelent a munkahelyén, de már munkát nem kapott, a munkavégzés alól az alperes felmentette. 2020. november 18-án, amikor a felperes ismét megjelent a munkahelyén azért, hogy a személyes tárgyait elvigye, Név2, aki munkaviszonyban állt az alperessel, de nem volt már az alperes ügyvezetője - 2020. november 16-tól az ügyvezető Név1 lett –, átadott a felperesnek egy az új ügyvezető által aláírt, 2020. november 17-én kelt iratot. A felperes az iratot megismerte, de az abban foglaltakkal nem értett egyet, ezért nem vette át, azt részére az alperes postán kézbesítette.
- [13] Ezen iratban az alperes ügyvezetője tájékoztatta a felperest, hogy az Mt. 69. §-ában, a 204. §-ában és a 205. §-ában foglaltakra tekintettel megállapította, a felperes munkaszerződésének a felmondási időre vonatkozó rendelkezése jogszabályba ütközik és semmis. Közölte a felperessel, hogy erre tekintettel a 2020. november 13. napján kelt felmondásában közölt 6 hónapos felmondási idő nem vehető figyelembe, ezért az abban rögzítettekkel ellentétben a 2016. december hó 5. napjától kezdődően fennálló határozatlan időtartamú munkajogviszonya az Mt. 65. § (1) bekezdése alapján 2020. november hó 13-án kezdődő 35 nap felmondási idővel 2020. év december hó 18. napjával kerül megszüntetésre. Az alperes ügyvezető arról tájékoztatta a felperest, hogy a felmondás egyéb rendelkezései változatlan tartalommal érvényesek, illetőleg, hogy 30 napon belül munkaügyi vitát kezdeményezhet, amennyiben ezzel nem ért egyet.
- [14] A felperes szóban jelezte, hogy nem ért egyet a felmondás módosításával, és ezt 2020. november 18-án az alperes tulajdonosi vezetőjének, dr. Név5 polgármesternek megírta. 2020. november 20. napján Név3 polgármestere a felperesnek úgy válaszolt, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója az alperes ügyvezetője, a munkajogi vitába beavatkozni nem fog, amennyiben a munkáltatói intézkedést sérelmesnek érzi, kezdeményezzen munkaügyi jogvitát.
- [15] A felperes jogi képviselője az alperes ügyvezetőjével, valamint a pénzügyi igazgatójával, Név2sal megbeszélést tartott 2020. november 26-án, amelynek eredményeképpen a következő napon az alperes ügyvezetője közölte a felperes jogi képviselőjével, hogy az egyeztetés eredményre nem vezetett: a munkavállaló munkaszerződésének jogszabályba ütköző és semmis rendelkezésére igényt nem lehet alapítani, ezért minden olyan követelést, amely a munka törvénykönyvében szabályozott mértéket meghaladja, elutasít. A felperes részére az alperes a munkáltatói igazolást kiadta, mely szerint 2020. december 18-án szűnt meg az alperesnél a munkaviszonya.
- [16] A felperes álláskeresői járadékban részesült a jogviszonya megszűnését követően.
- [17] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes 2020. november 17-én kelt és 2020. november 19-én postai úton kézbesített intézkedése, amely a 2020. november 13-i munkáltatói intézkedés egyoldalú módosítása, érvénytelen. Kérte annak megállapítását, hogy munkaviszonya a 2020. november 13-án közölt munkáltatói felmondás szerinti időpontban, 2021. május 12-én szűnik meg. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg részére bruttó 2.397.114 forintot, valamint ezen összeg 2020. november 19. napjától számított késedelmi kamatát, az alperes perköltségben való marasztalása mellett.
- [18] Másodlagosan kérte, hogy amennyiben a bíróság az elsődleges keresetet nem tartja alaposnak, kötelezze az alperest, hogy fizessen meg részére 2.397.114 forintot és ezen összeg után 2020. november 19. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre járó késedelmi kamatot, valamint a perköltséget. E kereseti kérelem jogcíme a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt kártérítésként járó elmaradt jövedelem iránti igény volt.
- [19] A felperes álláspontja szerint a 2020. november 13-án foganatosított munkáltatói intézkedés annak közlésével 2020. november 13-án hatályossá vált, azt módosítani vagy visszavonni csak az ő hozzájárulásával lett volna jogosult az alperes. Emiatt - figyelemmel az Mt. 15. §

(4) bekezdésében írtakra - a 2020. november 18. napján foganatósított munkáltatói intézkedés érvénytelen. Álláspontja szerint a munkaviszonya az alperesnél 2021. május 12-én szűnt meg, erre tekintettel részére ezen időszakig az alperesnek munkabért kell fizetnie, mégpedig bruttó 2.397.114 forint összegben. Az Mt. 205. § (2) bekezdés a) pontjában írt rendelkezésről nem volt tudomása, amikor a munkaszerződést aláírta. Állítása szerint a felmondási időre vonatkozó rendelkezés nélkül nem állapodtak volna meg. Bizonyítási indítványként tanúk meghallgatását kérte.

- [20] Az alperes a kereset elutasítását kérte a felperes perköltségben való marasztalása mellett. Álláspontja az volt, hogy a felek érvényesen nem köthettek volna ki a munkaszerződésben 180 nap felmondási időt az Mt. 204. és 205. §-ában írtak alapján. Vitatta, hogy a felperes a 180 napos felmondási idő kikötése nélkül nem kötötte volna meg a munkaszerződést. Hivatkozott arra, hogy a felek között létrejött szerződés a felmondási idő tekintetében az Mt. 27. § alapján semmis, ezért érvénytelen volt. A másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában is a kereset elutasítását kérte, mert nem szüntette meg jogellenesen a felperes nála fennálló munkaviszonyát. A bizonyítás körében ő is tanúk meghallgatását indítványozta.
- [21] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest 127.000 forint perköltségnek a viselésére. Ítéletében kifejtette, hogy a felek megegyezése a munkaszerződésben a felmondási idő mértékével kapcsolatosan az Mt. 205. § (2) bekezdés a) pontja szerint semmis, erre tekintettel a felperesre az Mt. 69. § (1) bekezdésben, és a (2) bekezdés a) pontjában meghatározott felmondási idő (35 nap) vonatkozik. A munkáltató a munkavállalóval az Mt. 65. § (1) bekezdése szerinti felmondást közölt; a felperes a felmondás indokának valóságát és okszerűségét nem vitatta.
- [22] Az Mt. 29. § (3) bekezdését alapul véve az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a munkaszerződés megkötése előtt az alperes ügyvezetőjével a felperes a munkabérben megállapodott, de egyéb feltételekről, így a felmondási idő mértékéről nem volt szó közöttük; ugyanakkor a munkaszerződésben az Mt. 69. § (3) bekezdése szerint meghatározott felmondási idő helyett a felperes munkaviszonya felmondással történő megszüntetésekor az alperesnek az Mt. 69. § (1) - (2) bekezdésében foglalt szabályokat kellett alkalmazni. Az az érvelés, mely szerint az egyoldalú jognyilatkozat csak a címzett hozzájárulásával módosítható vagy vonható vissza, alaptalan. Az Mt. 15. § (3) bekezdése alapján az egyoldalú jognyilatkozatra a megállapodásra vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni, ezért a 2020. november 13-án kelt felmondásban a felmondási időre vonatkozó rész érvénytelen, melyre az Mt. 29. § (3) bekezdése az irányadó, azaz az érvénytelen megállapítás helyett a munkaviszonyra vonatkozó szabályt kellett alkalmazni. Az alperes erről a felperest tájékoztatta a jogszabályi háttérrel együtt, és arról is hogy erre tekintettel a jogviszonya mely napon szűnik meg a munkáltató felmondásával.
- [23] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes felmondását nem teszi jogellenessé az, hogy érvénytelenül állapította meg a felmondási időt: a felmondásban valós és okszerű indokok alapján szüntette meg a felperes jogviszonyát; a felperes az indokokat nem támadta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkáltató magatartása nem ütközött az Mt. 6. § (2) bekezdésébe sem, mivel a megállapodás semmis részére a felmondási időt az alperes nem alapíthatta.
- [24] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes jogszerűen módosította a felperes jogviszonya megszűnésének időpontját 2020. december 18. napjában, ezért a keresetet elutasította. A felek tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította, mivel a felperes által előadottakat a munkaszerződés létrejöttével kapcsolatban az alperes nem vitatta, illetőleg a felek között nem volt vitás az, hogy az alperes ügyvezetője a felperes részére mikor, milyen iratot adott át.

- [25] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, a bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte a Pp. 381. §-ára hivatkozva. Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte annak megállapításával, hogy az alperes munkáltató 2020. november 17-én kelt egyoldalú intézkedése a felmondás módosításáról érvénytelen. Kérte annak megállapítását, hogy a munkaviszonya 2021. május 12. napján szűnt meg és az alperes arra való kötelezését, hogy fizessen meg részére 2.397.114 forintot 2020. november 19-től számított kamatával együtt. Harmadlagosan munkaviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként elmaradt jövedelem, és szabadságmegváltás megfizetését kérte 2.397.114, - forint összegben. Fellebbezése szerint az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályok: az Mt. 15. § (4) bekezdése, az Mt. 6. §-a, az Mt. 27. § (1) és (3) bekezdése, az Mt. 29.,30. §-a, az Mt. 82. § (1)-(2) bekezdése, a 83. §. (3)-(4) bekezdései voltak. Állította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályokat is sértett: ezek közül a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 214. § (1) bekezdésére, a Pp. 237. §-ára, a Pp. 267. §-ára és a 268. § (1)-(2) bekezdésére, valamint a Pp. 276. § (1) és (5) bekezdésére hivatkozott. Kifogásolta, hogy az első fokon eljáró bíróság bizonyítási eljárást nem folytatott le, az indítványozott személyeket tanúként nem hallgatta meg, valamint, hogy erre irányuló
- [26] indítvány ellenére nem vizsgálta a szerződéskötés körülményeit. Hivatkozása szerint a másodlagos kereseti kérelmét a bíróság érdemben nem vizsgálta és nem is bírálta el.
- [27] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult.
- [28] A fellebbezés alaptalan.
- [29] Az elsőfokú bíróság az ügyben releváns tényállást helyesen állapította meg, ennek sem a kiegészítésre sem a pontosítására, illetőleg módosítására nincs szükség; a tényállásból helytálló következtetést vont le, ezért a keresetet elutasító döntése is helyes.
- [30] Az elsőfokú bíróság eljárása szabályszerűségének a felülbírálata kapcsán – utalással a Pp. 369. § (1) bekezdésére – a másodfokú bíróság nem látott indokot az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 381. §-a alapján. Az elsőfokú bíróság valóban nem teljesítette a felek - nemcsak a felperes, hanem az alperes - tanúk meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát, mert úgy ítélte meg, hogy a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása nélkül is lehetséges, és ezzel az álláspontjával a másodfokú bíróság egyetértett.
- [31] Az elsőfokú bíróság a tényállást a felek perben tett perfelvételi nyilatkozatai [Pp. 183. § (1) bekezdése] és a csatolt okiratok alapján állapította meg: többek között a felperes által kifogásolt tényeket az ő M.70.177/2020/11. számú jegyzőkönyvbe foglalt személyes előadása alapján. A bíróság a fél által előterjesztett indítványhoz, de még a bizonyítás felvétele tárgyában hozott határozatához sincs kötve. A felek perbeli jogvitájának eldöntéséhez szükséges releváns tények megállapítása a feladata, nem pedig a fél által lényegesnek tartott valamennyi tény rögzítése, és csak az ezekhez szükséges, ugyancsak releváns bizonyítást kell lefolytatnia. Ezt a felhatalmazást a Pp. 276. § (1) és (3) bekezdései adják meg részére, azzal a joggal kiegészítve, hogy a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen bizonyítást mellőzheti a Pp. 276. § (5) bekezdése értelmében.
- [32] Az elsőfokú bíróságnak a felperes valamennyi: az elsődleges és a másodlagos keresete folytán egyaránt jogkérdésben kellett állást foglalnia, mely során azokat a körülményeket mint nem releváns tényeket nem kellett feltárnia, amelyekre a felek a tanúk meghallgatását kérték. E bizonyítási indítványok nem teljesítésével a bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint érdemben bírálta felül.

- [33] A felperes elsődleges keresete kapcsán az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, és a döntése alapjául szolgáló indokait is helyesen fejtette ki az irányadó jogszabályok teljes körű felhívásával és helytálló alkalmazásával. A felperes fellebbezésében is azt állította, hogy a munkáltató a 2020. november 13-i, a munkaviszonyát felmondással megszüntető egyoldalú nyilatkozatát az Mt. 15. § (4) bekezdése értelmében nem volt jogosult az ő hozzájárulása nélkül módosítani, sem pedig visszavonni. Ezért ez az intézkedése jogszabályba ütközése miatt semmis, amely jogkövetkezményeként az eredeti intézkedés tartalma szerint kérte alkalmazni a munkaviszony megszüntetése idejére és a neki járó távolléti díjra vonatkozó rendelkezéseket.
- [34] Ezzel szemben az elsőfokú bíróság az alperes jogi érvelését elfogadva helyesen mutatott rá, hogy a felmondásnak és egyúttal a munkaszerződésnek is a felmondási időt tartalmazó rendelkezése az Mt. 204. § (1) bekezdésére figyelemmel a 205. § (2) bekezdés a) pontja alapján, visszautalva a 69. § (3) bekezdésére jogszabályba ütközik és mint ilyen semmis az Mt. 27. § (1) bekezdése szerint, amely jogkövetkezményeként a 29. § (3) bekezdés alapján a munkaviszonyra vonatkozó szabályt, a 69. § (1) és (2) bekezdését kellett alkalmazni. Ennek pedig a felperes által sérelmezett 2020. november 17-i egyoldalú intézkedés megfelelt.
- [35] Jóllehet a felperes a keresetében majd a fellebbezésében azt állította, hogy a munkaszerződést annak a felmondási időre vonatkozó rendelkezése nélkül nem kötötte volna meg, ennek ellentmond az az M.70.177/2020/11. számú jegyzőkönyvbe mint a Pp. 323. § (1) és (3) bekezdései szerinti közokiratba foglalt személyes nyilatkozata, mely alapján a következőket mondta: „nekem az volt a fontos, hogy megegyezzzünk abban, hogy mennyi lesz a munkabér, egyéb feltételekről külön nem volt szó, a felmondási időről sem...” „nem tartottam én ezt fontosnak”, „mert az addigi munkahelyemen sem volt jelentősége”. Nekem nem volt fontos a felmondási idő, nem tartottam fontosnak, nem az volt a fontos, hogy hogyan fogok távozni.” Ezért nem kellett figyelembe venni az Mt. 29. § (3) bekezdés II. fordulataának a kizáró rendelkezéseit.
- [36] Az elsőfokú bíróság az Mt. 15. §-a kapcsán helyesen utalt annak a (3) bekezdésére is, amely szerint az egyoldalú nyilatkozatra a megállapodásra vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni, amire figyelemmel a munkáltató 2020. november 17-i intézkedése nem ütközhetett a (4) bekezdésben megfogalmazott korlátba. Mivel az alperesnek a jogszabályt sértő intézkedését a felmondási idő tartama vonatkozásában az eltérést nem engedő kogens törvényi rendelkezésnek megfelelően korrigálnia kellett, eljárása nem ütközhetett az Mt. 6. §-ába sem.
- [37] A másodfokú bíróság rámutat, hogy a per adataiból, így a felperes perbeli nyilatkozataiból sem lehet arra következtetni, hogy az alperes a munkaszerződés megkötésekor rosszhiszeműen járt volna el, és hogy a felmondási idő meghatározása vagy megállapítása során a szándékos károkozás vagy akár előny szerzésének a szándéka vezette volna. Így ezen indokok alapján az elsődleges kereset nem volt teljesíthető.
- [38] A felperes keresetében másodlagosan a távolléti díjra kártérítés címén tartott igényt, keresetét egyértelműen a jogellenes felmondás Mt. 82. és 83. §-aiban foglalt jogkövetkezményekre alapította. A fellebbezésének állításával szemben az elsőfokú bíróság ezt a keresetet is elbírálta, és ezt sem találta alaposnak. Ez egyértelműen kiténik az ítélet indokolásának a [48] - [51] bekezdéseiből. Ezért a döntése megfelel a Pp. 342. § (1) bekezdésében foglaltaknak.
- [39] A másodfokú bíróság egyetértett azzal a következtetéssel, hogy a felmondási idő és ennek következményeként a felperes munkaviszonya megszüntetése időpontjának megállapítása, valamint a felmondási időre tekintettel megállapított távolléti díj összege nem volt jogellenes, és nem ütközött az Mt. 6. § (2) bekezdésébe sem. A felperes első ízben a fellebbezésében utalt a felmondás valós voltának a kétségbevonására. Ez azonban nem volt része a keresettel érvényesíteni kívánt jognak [Pp. 7. § (1) bekezdés 11. pont], mert a munkáltató felmondása

kapcsán az Mt. 64. § (2) bekezdését mint megsértett és ezért érvényesíteni kívánt alanyi jogot nem jelölte meg, még csak nem is utalt rá. Ezért az erről való döntés az elsőfokú ítélet tárgyát a Pp. 342. § (1) bekezdése szerint nem képezhette. A keresetváltoztatás másodfokú eljárásban való előterjesztésének tilalma mellett a másodfokú bíróság a fellebbezésnek ezt a hivatkozását a felperes jogi érvelése részének tekintette, ezért a Pp. 373. § szerinti jogkövetkezményeket sem alkalmazta.

[40] Az így kifejtett indokok alapján tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyesnek találta, és azt helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, utalva helytálló indokaira a 386. § (4) bekezdés szerint.

[41] A fellebbezés nem vezetett sikerre, ezért a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes részéről a fellebbezési eljárásban felmerült költséget, amelynek általános forgalmi adót tartalmazó összegét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg (60.000 forint + 16.100 forint). A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a le nem rótt 191.800 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Pécs, 2022. március 08.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Rendeki Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Vogycska Petra s.k. bíró